

РЕШЕНИЕ

№ 260

гр. Варна, 01.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, III СЪСТАВ, в публично заседание на четиринадесети февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Невин Р. Шакирова

Членове: Николай Св. Стоянов
мл.с. Александър В. Цветков

при участието на секретаря Галина Г. Славова
като разгледа докладваното от Невин Р. Шакирова Въззивно гражданско дело № 20233100500204 по описа за 2023 година

Производството е по реда на глава XX от ГПК.

Образувано е по повод въззивна жалба на Прокуратурата на РБ срещу Решение № 3659 от 25.11.2022г. по гр.д. № 16858/2021г. по описа на ВРС, XXXI-ви състав, с което **на основание чл. 49 от ЗЗД** въззивната прокуратура е осъдена да заплати на Р. П. В. с ЕГН ***** сумата от **1440 лева**, представляваща сбор от заплатени от последния възнаграждения за процесуално представителство, всяко в размер на по 480 лв. по всяко ЧНД № 1828/2019г. по описа на РС – Несебър – определението, по което е отменено и делото върнато на РС – Несебър за ново разглеждане от друг състав; ЧНД № 608/2020г. по описа на РС – Несебър – прекратено поради наличие на последваща влязла в сила присъда спрямо осъдения и ЧНД № 4712/2020г. по описа на ВРС – прекратено, поради липса на нови съдебни актове след влязлото в сила решение по ВНД № 888/2020г. на 27.07.2020г., които да обусловят преразглеждане на допуснатото с последното общо наказание.

Въззивната жалба е основана на оплаквания за неправилност на обжалваното решение по поддържани доводи, че съобразно действащата нормативна уредба групирането на наложени наказания по влезли в сила присъди при приложение на чл. 306, ал. 1 от НПК е законово правомощие на прокурора. Заплатеното от ищеца в тази връзка адвокатско възнаграждение за процесуално представителство в образуваните по този ред производства не е вреда, в пряка причинно следствена връзка с упражняването на законовото правомощие на прокуратурата. Ето защо претенцията за обезвреда е явно неоснователна и следва да се

отхвърли, поради липса на кумулативно изискуемите предпоставки на непозволеното увреждане. Оспорва ПРБ да е работодател на РП-Несебър и РП –Варна позовавайки се на Решение № 1/31.01.2017г. по к.д. № 6/2016г. на КС и Решение № 2 от 21.02.2019г. по к.д. № 2/2018г. на КС и приетото в тях, че магистратското правоотношение не е трудово по смисъла на КТ, а самостоятелен вид административно правоотношение по изпълнение на платена държавна служба в изпълнение на функциите му при осъществяване на съдебната власт като отделен вид държавна власт. Прокуратурата като орган на съдебна власт има конституционни правомощия и може да се самосезира при наличие на предпоставките на НПК. В случая не е установена противоправност на действията на прокуратурата, която е действала в рамките на своите конституционни правомощия. Оспорва на следващо място размера на претенциите, с аргумент, че производствата по прилагане на чл. 25, ал. 1 вр. чл. 23 от НК не се отличават с фактическа и правна сложност. Моли в тази връзка обжалваното решение да се отмени, а предявените искове да се отхвърлят в цялост, а евентуално – да се намали размера на присъденото обезщетение.

В отговор на жалбата, Р. П. В. оспорва доводите в нея. Поддържа, че отговорността на въззивната прокуратура произтича от действията по изготвяне и внасяне в съда на искане за групиране на наложени наказания в нарушение на чл. 82, ал. 4 и чл. 81 от НК – при изтекла абсолютна давност и при превишаване на правомощията ѝ. В този смисъл се позовава на съдебна практика на ВКС. Всеки гражданин, обвинен в извършване на престъпление или призован на съд по искане за групиране на наложени наказания има право да бъде защитаван от адвокат и разходите за тази защита, когато искането е несъстоятелно или в противоречие със закона, представляват за него имуществени вреди и подлежат на репарирание. Поддържа несъстоятелност на оспорването, основано на вида на магистратското правоотношение, като се позовава на разясненията дадени с ППВС № 7/1959г. Отправя искане поради всичко изложено обжалваното решение да се потвърди с извод за правилност и законосъобразност.

В хода на проведеното по делото съдебно заседание, страните поддържат изразените позиции по спора, като всяка претендира присъждане на разноски.

При проверка валидността и допустимостта на обжалваното решение, съобразно нормата на чл. 269, пр. I от ГПК, съдът не открива пороци, водещи до неговата нищожност или недопустимост. По останалите въпроси, за да се произнесе съобрази следното:

Производството пред ВРС е образувано по повод предявени от Р. П. В. срещу Прокуратурата на Република България съединени в условията на първоначално обективно кумулативно съединяване на осъдителни искове за обезщетение от непозволено увреждане **с правно основание чл. 49 вр. 45 от ЗЗД** за осъждане на ответника да му заплати сумата от **3600 лв.**, представляваща обезщетение за имуществени вреди под формата на платени адвокатски възнаграждения за процесуално представителство в хода на иницирираните от ответната прокуратура производства по ЧНД № 1828/2019г. по описа на РС – Несебър; ЧНД № 608/2020г. по описа на РС – Несебър и ЧНД № 4712/2020г. по описа на ВРС, в причинно-

следствена връзка с действията на ответника по противозаконно инициране на описаните съдебни производства, които са били прекратени.

Фактическите твърдения, на които се основават исковете са в следния смисъл: иницираните пред РС – Несебър по предложение на РП – Несебър производства от частен наказателен характер за налагане на едно най-тежко наказание са приключили, като по първото определението на РС – Несебър е било отменено с решение на БОС, като делото е върнато на РС – Несебър за ново разглеждане. ЧНД № 608/2020г. е образувано след връщане на делото, като междувременно по НОХД № 201/2020г. по описа на ВРС по сключено споразумение с ВРП на ищеца е наложено наказание „пробация“, поради което ЧНД № 608/2020г. на РС – Несебър било прекратено и изпратено по компетентност на ВРС, като съд постановил последното наказание. Пред ВРС е образувано ЧНД № 4712/2021г., което е прекратено, поради вече определено едно общо наказание – лишаване от свобода за срок от 4 месеца по НОХД № 1348/2019г. НОХД № 1042/2020г., с приспадане на неизтърпяната част от наказанието по тези присъди. Констатирано е, че по отношение на престъпленията по НОХД № 4972/2005г. на ВРС и НОХД № 39/2009г. на РС – Царево е настъпила абсолютна давност за изпълнение на наказанието, тъй като са изминали повече от 15 години от влизането в сила на тези присъди. Във връзка с направените от РП Несебър и Варна искания за групиране на наложените наказания по посочените присъди по НОХД № 39/2009г. на РС-Царево, НОХД № 4972/2005г. на ВРС и образуваните по тези искания ЧНД 1828/2019г. на РС – Несебър, ВЧНД № 378/2020г. на ОС – Бургас, ЧНД № 608/2020г. на РС – Несебър и ЧНД № 4712/2020г. на ВРС ищецът е ползвал адвокатска защита въз основа на сключени договори за правна помощ от 25.02.2020г., от 02.11.2020г. и от 22.02.2021г., като е заплатил исковата сума, представляваща сбор от платеното възнаграждение по трите договора /по 1200 лв. по всеки/ с вкл. ДДС. С неоснователно иницираните искания за групиране на наказания по присъди, за които е изтекла абсолютна погасителна давност, направени в противоречие със закона ищецът понесъл имуществени вреди под формата на реална загуба с плащане на посочената сума. Понесените вреди са в пряка причинна връзка с поведението на ответната прокуратура, поради което отправил искане за репарирание на понесените вреди.

В отговор Прокуратурата на РБ оспорила исковете по основание и по размер, както и като погасени по давност с искане за отхвърлянето им. Навела доводи, че действията на прокурора за групиране на наказания са в рамките на законовата компетентност на прокуратурата, а заплатеното от ищеца адвокатско възнаграждение не е в причинно следствена връзка с упражняването на законните правомощия на прокурора. Оспорил реализирането на елементите от фактическия състав на деликтната отговорност, в т.ч.: че твърдяните вреди са произтекли именно от действия на ПРБ, с аргумент, че на основание чл. 39, ал. 1 от НК групирането на наказания по присъди от различни съдилища се извършва от съда, който е постановил последната. Групирането в случая е извършено по ВЧД № 888/2020г. на БОС, поради което твърдяните от ищеца вреди не са произтекли от действия на прокуратурата. Компетентен да се произнесе по въпросите за погасителната, абсолютната

и изпълнителската давност е отново съдът, а не ПРБ, поради което не е налице и причинно следствена връзка между действията на ПРБ и понесените от ищеца вреди. Оспорила също факта на реално понасяне на твърдяните вреди, поради непредставяне на договорите за правна помощ; съответно поради недоказано реално плащане, с довод, че осчетоводяването на издадени фактури в счетоводството на АДД и представянето на дневник от продажбите не доказва реално плащане. Оспорила ПРБ да е работодател на РП Несебър и Варна с оглед специфичния характер на магистратското правоотношение; наличието на противоправно поведение, причинно-следствена връзка и понесени вреди. Евентуално навела възражения за прекомерност на платените възнаграждения за адвокат над 500 лв. и поради всичко изложено твърдила искане предявените искове да се отхвърлят с извод за неоснователност.

СЪДЪТ, след преценка на становищата на страните, събраните по делото доказателства, по вътрешно убеждение и въз основа на приложимия закон, приема за установено следното от фактическа страна:

С Предложение, входирано в регистратурата на РС – Несебър на 27.12.2019г. прокурор при РП – Несебър сезирал РС с искане с правно основание чл. 306, ал. 1, т. 3 от НПК за привеждане в изпълнение на отложено наказание по НОХД № 4972/2005г. на Военен съд – Варна. По искането е образувано НЧХД № 1828/2019г. по описа на този съд.

По това дело е приет договор за правна защита и съдействие от 25.02.2020г., по силата на който Р. В. възложил на АД „Друмева и Д.“, представлявано от адв. В. Д. дейността по оказване на правна помощ и съдействие по НЧХД № 1828/2019г., за което договореното възнаграждение в размер на 1200 лв. е отразено като платено в брой.

С протоколно определение от 25.02.2020г. състав на РС – Несебър наложил на осъдения едно най-тежко наказание по присъдите по НОХД № 39/2009г. и НОХД № 4972/2005г.

По повод въззивна жалба на Р. В. е образувано ВЧНД № 378/2020г. по описа на БОС. С Решение № 85 от 22.07.2020г. по това дело е отменено определението на РС – Несебър от 25.02.2020г., а делото върнато за разглеждане от друг състав на съда.

След връщането в РС – Несебър е образувано ЧНД № 608/2020г.

По същото е представен и приет договор за правна защита и съдействие от 02.11.2020г., по силата на който Р. В. възложил на АД „Д. и партньори“, представлявано от адв. В. Д. дейността по оказване на правна помощ и съдействие по НЧХД № 608/2020г., за което договореното възнаграждение в размер на 1200 лв. е отразено като платено в брой.

С протоколно определение от 02.11.2020г. производството по делото е прекратено и изпратено по подсъдност на ВРС поради наличие на последваща влязла в сила присъда спрямо осъдения В., съобразно изявление на представителя на прокуратурата, че е налице споразумение по НОХД № 201/2020г. по описа на ВРС, влязло в сила на 01.06.2020г., като този съд се явява съдът, постановил последната присъда.

Изпратеното по подсъдност дело пред ВРС е образувано под № 4712/2020г. по описа на ВРС.

По същото е представен и приет договор за правна защита и съдействие от 22.01.2021г., по силата на който Р. В. възложил на АД „Д. и партньори“, представлявано от адв. В. Д. дейността по оказване на правна помощ и съдействие по НЧХД № 4712/2020г., за което договореното възнаграждение в размер на 1200 лв. е отразено като платено в брой.

С протоколно определение от 22.02.2021г. производството по делото е прекратено, поради това че от момента на постановяване на решение № 162/03.12.2020г. по ВНД № 888/2020г. на ВОС, в сила от 27.07.2020г. няма постановени нови съдебни актове, които да обуславят преразглеждане на допуснатото общо наказание.

С протоколно определение постановено в хода на проведеното на 27.07.2020г. с.з. по ЧНД № 2114/2020г. по описа на ВРС, образувано по предложение, внесено от ВРП на 05.06.2020г. за определяне на общо наказание по чл. 23-27 от НК на Р. В., съдът приел, че давността за изпълнение на наложените по НОХД 4972/2005г. на ВРС и НОХД № 39/2009г. на РС – Царево съгласно чл. 84, ал. 1, т. 4 вр. чл. 82, ал. 2 от НК е изтекла. Ето защо е обоснован извод, че искането на РП – Варна за привеждане в изпълнение на определеното най-тежко наказание е неоснователно и следва да се остави без уважение тъй като на кумулиране подлежат само подлежащи на изпълнение наказания.

С Решение № 612/03.12.2020г. по ВНД № 888/2020г. по описа на ВОС са групирани наложените наказания на Р. В. определени с присъди по НОХД № 1348/2019г. и НОХД № 1042/2020г., а именно най-тежкото от тях „лишаване от свобода“ за срок от 4 месеца при първоначален общ режим, като е приспадната изтърпяната до момента част от наказанията по тези присъди. Потвърдено е определението от 27.07.2020г. по ЧНД № 2114/2020г. на ВРС в останалата част, с която искането на РП – Варна за определяне на най-тежко наказание по НОХД № 4972/2005г. на ВРС и НОХД № 39/2009г. на РС – Царево е оставено без уважение поради настъпила давност за изпълнение на наложените по тези дела наказания.

СЪДЪТ, въз основа на така установеното от фактическа страна, прави следните **правни изводи**:

Отговорността за съдебни разноски в гражданския процес е гражданско облигационно правоотношение, произтичащо от процесуалния закон и уредено в него. В рамките на съдебното производство по гражданско дело, страната, в чиято полза съдът е решил делото, разполага с правото да претендира от насрещната страна направените в хода на процеса съдебни разноски /чл. 78 от ГПК/. Наказателно процесуалният кодекс също урежда отговорността за разноски в наказателното производство, които съдът определя по реда на чл. 301, т. 12 от НПК, без обаче да предвижда възможност за лицето, което е признато за невинно или наказателното производство срещу него е прекратено да претендира направените в хода на наказателното преследване съдебни разноски. Такава е уредбата в НПК от 1974г. /отм./, както и тази на съдебните разноски в НПК, в сила от 29.04.2006г. /Обн. ДВ. бр. 86 от 28.10.2005г./. Според чл. 187, ал. 1 от НПК разноските по наказателното производство се посрещат от сумите, предвидени в бюджета на съответното учреждение, като съдът решава въпроса за разноските с присъдата или с определение /чл. 189, ал. 1 от НПК/. Липсващата процесуална възможност да се упражни претенцията за

разноски в наказателния процес обуславя извод, че разходваните средства в хода на наказателното преследване, приключило с оправдателна присъда или прекратено в хипотезите на чл. 2, ал. 1, т. 3 от ЗОДОВ, се явяват за лицето, подложено на неоправдана наказателна репресия, имуществена вреда, за която държавата дължи обезщетение на основание чл. 4 от ЗОДОВ. В хипотеза на реализирани разноски от подсъдимия в хода на наказателно производство, прекратено извън хипотезите на чл. 2, ал. 1, т. 3 от ЗОДОВ, същите се явяват имуществени вреди, за които отговорните лица дължат обезщетение на общо основание – на плоскостта на гражданската отговорност за непозволено увреждане.

Отговорността за непозволено увреждане е предвидена от закона в защита на права и интереси на гражданите и е призвана не само да задължи виновния да обезщети пострадалия за причинените му вреди, но и да възпитава гражданите да спазват законността и да не увреждат противоправно правата и интересите на останалите. Принципно е положението при този вид отговорност, че на обезщетение подлежат всички вреди, които са настъпили или ще настъпят като пряка и непосредствена последица на непозволеното увреждане /ППВС № 4/1968г./.

Съгласно чл. 49, ал. 1 от ЗЗД този, който е възложил на друго лице някаква работа, отговаря за вредите, причинени от него при или по повод изпълнение на тази работа.

Съгласно т. 6 от ППВС № 7/1959г., прието за обобщаване на практиката на съдилищата, отговорността на лицата, които са възложили другиму извършването на някаква работа, за вредите, причинени при или по повод на тази работа, е за чужди противоправни и виновни действия или бездействия. Тази отговорност има обезпечително гаранционна функция и произтича от вината на натоварените с извършването на работата лица. Лицата, които са възложили работата, във връзка с която са причинени вредите, не могат да правят възражения, че са невиновни в подбора на лицата и да се позовават на други лични основания за освобождаването им от отговорност.

Отговорността по чл. 49 от ЗЗД настъпва, след като натовареното лице при или по повод изпълнението на възложената му работа причини виновно вреди на пострадалия. Възникването на тази отговорност е обусловена от установяване на следните предпоставки: че натовареното лице е причинило вредата на пострадалия с противоправно и виновно действие или бездействие, предприето или допуснато при или по повод на възложената му работа. Границите на тази отговорност се определят от степента на вината на лицето, което е било натоварено да извърши определена работа, и от обстоятелството дали деянието е извършено при или по повод на възложената работа /ППВС № 7/1958г./. Противоправността на увреждащото поведение е факт, подлежащ на доказване, който не се презюмира.

В конкретния случай, деликтната отговорност на Прокуратурата на Република България е обоснована с твърдение за причиняване на вреди от противоправно действие на нейни служители, на които е възложена дейността по привеждане в изпълнение на наказанията /чл. 416, ал. 2 от НПК/ и по упражняване на надзор за спазване на законността при изпълнение на наказанията по чл. 5, ал. 1 от ЗИНЗС и чл. 146 от ЗСВ. Дейността е правно-регламентирана, като е дадена уредба на компетентните органи и техните

правомощия. С разпоредбата на чл. 416, ал. 2 от НПК, законодателят изрично е предвидил действията по привеждане на изпълнение на присъдата да се осъществяват от прокурора.

За възникване на деликтната отговорност е без значение основанието на възлагането – дали то произтича от трудов договор, служебно правоотношение или от самостоятелен вид административно правоотношение по изпълнение на платена държавна служба. Ето защо са неотносими към релевантните факти включени в предмета на делото поддържаните в жалбата доводи относно характера на магистратското правоотношение и оспорването, че прокуратурата не е работодател на прокурорите в РП – Несебър и РП – Варна. Оспорването в този смисъл не може да се противопостави успешно на произтичащата от чл. 126, ал. 2 от КРБ и нормата на чл. 136, ал. 1 от ЗСВ единност на прокуратурата на Република България. Така провъзгласеното единството се отнася и до единство на правните действия на прокуратурата в изпълнение на конституционните ѝ задължения.

Установено е по делото, че на 27.12.2019г. прокурор при РП – Несебър предприел действия по инициране на съдебно производство по предложение с правно основание чл. 306, ал. 1, т. 3 от НПК за привеждане в изпълнение на отложено наказание по НОХД № 4972/2005г. на Военен съд – Варна, наложено на ищеца Р. В.. По предложението е образувано наказателно производство НЧХД № 1828/2019г., впоследствие и ЧНД № 608/2020г. на РС – Несебър и № 4712/2020г. на ВРС, прекратени като краен резултат, по всяко от които в причинна връзка с действието на натоварените от ответника лица, ищецът понесъл вреди под формата на реална загуба – платени от него адвокатски възнаграждения по всяко от трите дела в размер на по 1200 лв. С влязло в сила на 03.12.2020г. решение на ВОС по ЧНД № 888/2020г., предложението на прокурор при ВРП, внесено в съда на 05.06.2020г. за определяне на общо наказание по чл. 23-27 от НК на Р. В. РП – Варна по отношение на отложено наказание по НОХД № 4972/2005г. на Военен съд – Варна е оставено без уважение поради настъпила абсолютна давност за изпълнение на наложеното наказание. Въпросът за неоснователността на отправените от РП – Несебър и РП – Варна предложения поради настъпила абсолютна давност с оглед влязлото в сила решение на наказателния съд поради това е станал непререшаем и не подлежи на контрол за законосъобразност в рамките на настоящото производство.

При така установеното съдът приема, че действията на служители на прокуратурата на РБ в нарушение на вмененото им задължение за упражняване надзор за привеждане в изпълнение на наказанията и за спазване на законността при изпълнение на наказанията по чл. 5, ал. 1 от ЗИНЗС, изразяващи се в инициране на 27.12.2019г. на съдебно производство, прекратено поради това, че не са налице предпоставките за привеждане в изпълнение на отложено наказание по НОХД № 4972/2005г. на Военен съд – Варна, наложено на ищеца Р. В. и за преразглеждане на допуснатото общо наказание са противоположни. Задължението на прокурора да изпълни наложеното наказание съществува до изтичане на изпълнителската давност по чл. 82 от НК, която в процесната хипотеза съгласно чл. 82, т. 4 от НК е 5 години, като към момента на съдебното сезиране е изтекъл срокът на абсолютната давност по чл. 82, ал. 4 от НК. Това обстоятелство, само по себе си обосновава извод за неизпълнение на

законоуреденото задължение на компетентния прокурор да изпълни влязлата в сила присъда по НОХД № 4972/2005г. на Военен съд – Варна при спазване на принципа на законността, като израз на противоправност в неговото поведение. Така предприетите действия са в противоречие на закона /чл. 82, ал. 4 и чл. 81 от НК/, както и в разрез с принципното положение за невлошаване положението на осъденото лице и с утвърдения стандарт повеляващ невъзможността държавата да предприема действия за реализация на наказанието при изтичане на абсолютната давност в производството по изпълнение на присъдата. От друга страна, установената в чл. 45, ал. 2 от ЗЗД оборима презумпция за наличието на вина на конкретно натоварените прокурори при изпълнение на възложената дейност не е оборена. По делото не са ангажирани доказателства установяващи обстоятелството, че са осъществени всички възможни действия по стриктно, ефективно и навременно спазване на законността при привеждане в изпълнение на влязлата в сила присъда, с полагане на дължимата грижа в обхвата на изискващото се от натоварените прокурори, с оглед особеностите на случая, както и че са предприели поведение, което съответства на този модел.

В причинно-следствена връзка с противоправното действие на служители на ответната прокуратура, ищецът понесъл имуществени вреди под формата на платено възнаграждение за адвокат по три от образуваните в противоречие на закона наказателни дела, прекратени на финала. Съдът приема, че тази зависимост и наличието на обективна причинна връзка между поведението на служителите на ответника и настъпилите вреди е установена по делото, доколкото описаното деяние е предпоставило настъпването на вредата, а тя е следствие на конкретното действие на деликвента. И обратно, ако служители на прокуратурата не бяха предприели противоправното действие, ищецът не би понесъл описаните вреди.

Неоснователно е оспорването ориентирано към реалното плащане на уговореното адвокатско възнаграждение, доколкото по всяко от делата са приложени три различни договори за правна помощ и съдействие, сключени между ищеца и адвокатското дружество, съдържащи клаузи относно договорения размер на адвокатското възнаграждение, начина му на плащане и удостоверяващи със съдържанието си плащането на уговореното в брой към момента на сключване на договорите, имащи в тази част характер на разписка. Ето защо са удовлетворени изискванията на т. 1 от ТР № 6 от 06.11.2013г. на ОСГТК на ВКС.

По релевираното възражение за прекомерност на платеното от въззиваемия адвокатско възнаграждение, както съдът посочи и е възприето в константната съдебна практика относно границите на деликтната отговорност, произтичаща от непозволено увреждане, обезщетението обхваща вредите, които са пряка и непосредствена последица от увреждането /чл. 51, ал. 1 от ЗЗД/. Пряка е онази вреда, която произтича от противоправното поведение и се явява негов типичен резултат. Когато вредите се дължат и на други фактори, извън волята и желанието на длъжника, те са косвени и не подлежат на обезщетяване.

Аналогично е и даденото разрешение с ТР № 1 от 11.12.2018г. по т.д. № 1/2017г. на ОСГК на ВКС – че деликвентът дължи обезщетение само за тези вреди, които са в причинна

връзка с неговото противоправно деяние. Съдебният състав споделя приетото в задължителната практика, че вредите, които са в причинна връзка с неполагането на дължимата грижа от пострадалия, са следствие от неговото поведение, което прекъсва причинната връзка с противоправното деяние на деликвента и той не може да носи отговорност за тяхното обезщетяване. Изразходваните средства за адвокатско възнаграждение в наказателното производство, което е прекратено са имуществена вреда за лицето, подложено на неоснователна наказателна репресия, тъй като то има право на адвокатска защита във всеки стадий на това производство. Когато ответникът възрази, че изплатеното в наказателното производство адвокатско възнаграждение е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на наказателното дело, в правомощията на съда по иска за обезщетение за вреди е да изследва дали незаконно обвиненият е положил дължимата грижа при уговарянето на адвокатското възнаграждение с оглед вида и тежестта на обвинението, интензитета на приложената процесуална принуда и очакваните усилия и труд, които адвокатът предстои да положи при осъществяването на защитата. В случай, че уговореното адвокатско възнаграждение надвишава съществено разумния и обичаен размер на дължимото възнаграждение, изплатеното в повече няма за причина незаконното иницираното наказателно производство и не е необходима последица от него. То остава в тежест на неположилия дължимата грижа пострадал, тъй като е в причинна връзка с неговото поведение. За платеното в повече деликвентът не дължи обезщетение.

Разумният и обичаен размер на дължимото възнаграждение е съизмерим в случая с минималния размер на адвокатското възнаграждение за процесуално представителство, защита и съдействие в производства за кумулация, регламентиран в чл. 29 от Наредба № 1/2004г. /в ред., ДВ, бр. 68 от 2020г./. Същият е в размер на 400 лв., а съгласно § 2а от ДР от Наредбата за регистриран по ЗДДС адвокат, дължимият ДДС се начислява върху възнаграждението и се счита за неразделна част от дължимото от клиента адвокатско възнаграждение. Изчислени по този регламент, претендираните разходи за платено в наказателното производство адвокатско възнаграждение, които са пряка и непосредствена последица от противоправното деяние, подлежат на репарирание до размера от 480 лв. с ДДС по всяко от трите образувани и прекратени наказателни производства.

В обобщение, ВОС приема, че в конкретния случай са установени елементите от фактическия състав на деликтната отговорност по чл. 49 вр. чл. 45 от ЗЗД, поради което предявените на това основание икове са доказани по основание и размер. Като основателни същите следва да се уважат.

В обжалваното решение ВРС е постановил идентичен правен резултат, който като правилен следва да се потвърди.

На основание чл. 78, ал. 3 от ГПК с оглед изхода на спора пред настоящата инстанция въззиваемата страна има право на разноски. С оглед отправеното в този смисъл искане и доказаният размер на сторените разноски под формата на платено възнаграждение на адвокат в размер на 540 лв. с ДДС, разноските следва да се възложат в тежест на въззивника.

Поддържаното възражение за прекомерност на възнаграждението е неоснователно, доколкото платеното от страната е съизмеримо и в рамките на минималния регламентиран размер на адвокатското възнаграждение в чл. 7, ал. 2, т. 2 вр. § 2а от ДР на Наредба № 1/2004г. Общеизвестните факти, каквито са данните от публичните регистри, вкл. този на лицата, регистрирани по ЗДДС / чл. 94 от ЗДДС вр. чл. 80, ал. 1 от ДОПК/, който е достъпен за всички от друга страна, не подлежат на доказване, поради което оплакването на въззивника, че доказателства за регистрация на адвоката по ЗДДС не са били представени е неоснователно. Непредставянето на нарочно доказателство за регистрация на адвоката по ЗДДС не е основание да се откаже начисляване на ДДС върху дължимото адвокатско възнаграждение /Определение № 20 от 18.02.2021г. по ч.гр.д. № 205/2021г. на ВКС, II ГО/.

Мотивиран от така изложените съображения и на основание чл. 271, ал. 1 от ГПК, Варненски окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 3659 от 25.11.2022г. по гр.д. № 16858/2021г. по описа на ВРС, XXXI-ви състав, с което **на основание чл. 49 от ЗЗД** Прокуратурата на Република България е осъдена да заплати на Р. П. В. с ЕГН ***** сумата от **1440 лева**, представляваща сбор от заплатени от последния възнаграждения за процесуално представителство, всяко в размер на по 480 лв. по всяко ЧНД № 1828/2019г. по описа на РС – Несебър – определението, по което е отменено и делото върнато на РС – Несебър за ново разглеждане от друг състав; ЧНД № 608/2020г. по описа на РС – Несебър – прекратено поради наличие на последваща влязла в сила присъда спрямо осъдения и ЧНД № 4712/2020г. по описа на ВРС – прекратено, поради липса на нови съдебни актове след влязлото в сила решение по ВНД № 888/2020г. на 27.07.2020г., които да обусловят преразглеждане на допуснатото с последното общо наказание.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК Прокуратурата на Република България **ДА ЗАПЛАТИ** на Р. П. В. с ЕГН ***** сумата от **540 лева**, представляваща съдебни разноски пред въззивна инстанция.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване, по аргумент от чл. 280, ал. 3, т. 1 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____